

NEW YORK TIMES BESTSELERIS

KEVIN
KWAN

TYTO ALBA

AZIJA, KURIOS NEPAŽISTATE

BEPRO
TIŠKAI
TURTINGI!

PASAULINIS BESTSELERIS

GALIMYBĖS, KURIŲ
NEJSIVAIZDUOJATE

GYVENIMOBŪDAS,
KURIS STULBINA

KEVIN KWAN

**BEPROTIŠKAI
TURTINGI**

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė

Ligita Karsbo

VILNIUS 2020

Kevin KWAN
CRAZY RICH ASIANS
Anchor Books,
New York, 2014

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

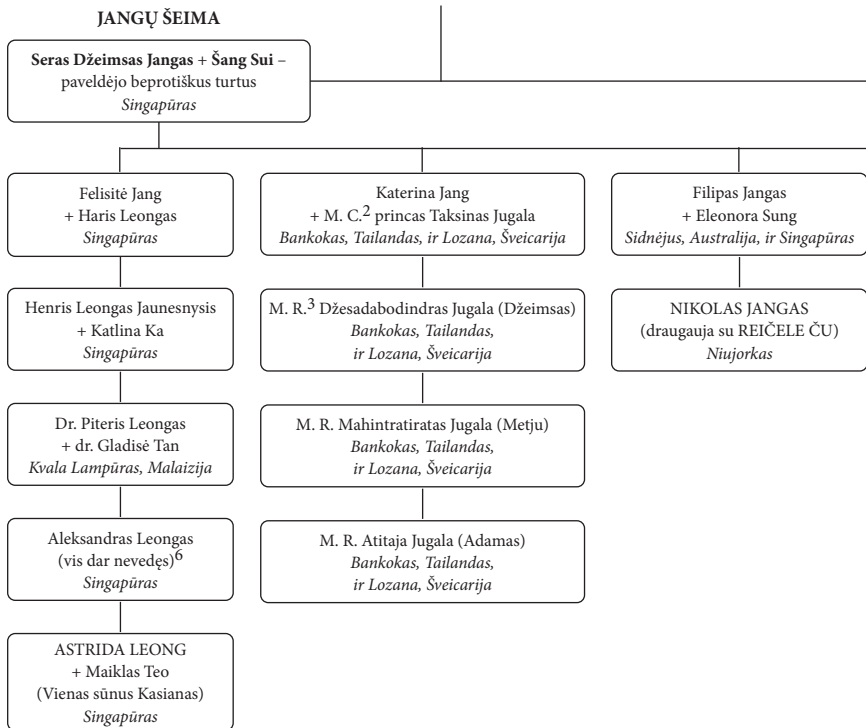
Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2013 by Kevin Kwan
© Ligita Karsbo, vertimas į lietuvių kalbą, 2020
© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-458-8

Skiriu mamai ir tėčiui

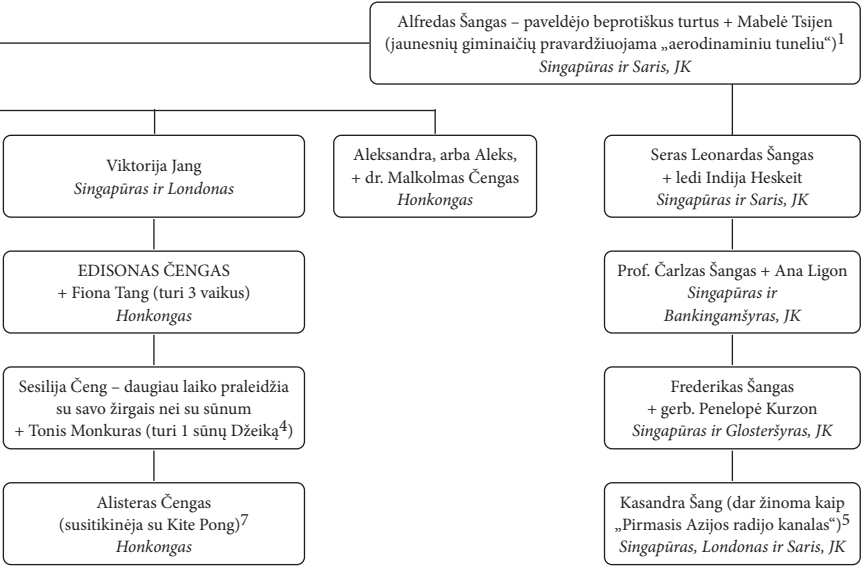
Šang Lungma – susikrovė beprotiškus turtus +
Vang Lanin – rūkė opijų 24 valandas per dieną, 7 dienas per savaitę
Kinija–Singapūras

1. Štai kas nutinka, kai pasidarai veido patempimo operaciją Argentijoje.
2. M. C. – titulo „Mom Chao“ trumpinys. Titulas suteikiamas išskirtinai Tailando karaliaus Ramos V (1853–1910) anūkams – tai žemiausia, tačiau vis dar karališka klasė, vadinama „Jo didenybe“. Didumą laiko praleidžia Šveicarijoje, kaip dauguma karališkosios tają giminės narių. Geresnis golfas ir mažiau spūsčių gatvėse.
3. M. R. – titulo „Mama Rajawongse“ trumpinys. Šis titulas gaunamas iš vyriškosios „Mom Chao“ šeimos pusės, verčiamas „Pagarbintasis“. Visi trys Katerinos Jang ir princas Taksino sūnūs vedė kilmingas tają merginas, tačiau jų vardai čia neįtraukti dėl įspūdingo ilgumo. Be to, jų neįmanoma išarti ne tają tautybės žmogui. Tiesą pasakius, jie ir nereikšmingi šioje istorijoje.
4. Slapta planuoja pabėgti su savo mylima aukle, nes nori dalyvauti Pasaulinėse karaokės varžybose.
5. Jos žymiosios paskalos sklinda greičiau nei per BBC.
6. Tačiau iš nesantuokinio ryšio su malajiete (dabar gyvenančia prabangiam bute Beverli Hilsė) turi mažiausiai vieną nesantuokinį vaiką.
7. Honkongo muilo operos „Suvaldyk mano tigrą, paslėpk mano drakoną 2“ aktorė. Kalbama, kad ji ta mergina su raudonu peruku.
8. Gaila, bet panašesnė į mamos šeimos narius.
9. Devintajame praėjusio amžiaus dešimtmetyje pardavė savo turtus Singapūre ir persikėlė į Havajus. Bet tebeverkslena, kad jei būtų palaukęs kelerius metus, dabar būtų milijardierius.

JANGŲ, TSIJENŲ ir ŠANGŲ ŠEIMŲ KLANAS
(supaprastintas šeimos medis)

ŠANGŲ ŠEIMA

TSIJENŲ ŠEIMA

PROLOGAS

PUSBROLIAI IR PUSSESERĖS

Visiškai išsekęs po šešiolikos valandų skrydžio iš Singapūro, kelionės traukiniu iš Hitrou oro uosto ir ilgo ėjimo šlapiomis gatvėmis Nikolas Jangas įkrito į artimiausią fotelį viešbučio vestibulyje. Šalia kantriai drebėjo jo pusseserė Astrida Leong – viskas per jos mamą Felisitę – *dai gu cheh*, arba Kantono kinų kalba – „didžiąją tetą“. Jai atrodė, kad kviesti taksi dėl devynių kvartalų yra nuodėmė, taigi iš Pikadilio metro stoties teko eiti pėsčiomis.

Bet kas tuo metu stebėjęs šią sceną būtų atkreipęs dėmesį į tyliai kampe sėdinčius neįprasto sudėjimo aštuonerių berniuką ir beveik permatomą mergaitę. Tačiau prie savo stalo viršum vestibulio sėdintis Redžinaldas Ormsbis tematė du mažus kinius, savo kiaurai šlapiais paltais purvinančius damasto kušetę. Ir tai dar nebuvo viskas – šalia stovėjo trys kinės ir įnirtingai tapšnojo save servetėlėmis, o po vestibulį kaip laukinis čiuožinėjo paauglys – jo sportbačiai paliko purvo drūžes ant juodai ir baltai margintų marmurinių grindų.

Supratęs, kad pačiam greičiau pavyks atsikratyti šiais užsieniečiais nei jo darbuotojams, Ormsbis skubriai nulipo žemyn.

– Labas vakaras, aš viešbučio administratorius. Kuo galėčiau padėti? – lėtai, pabrėždamas kiekvieną žodį, paklausė jis.

– Taip, labas vakaras, esame rezervavę kambarius, – tobula anglų kalba atsakė moteris.

Ormsbis nustebęs pažvelgė į ją:

– Kieno vardu?

– Eleonoros Jang, su šeima.

Ormsbis sustingo – atpažino pavardę, juolab kad Jangai buvo užsisakę Lankasterio apartamentus. Tačiau kas galėjo pagalvoti, kad „Eleonora Jang“ pasirodys besanti *kinė*? Ir kaip, po galais, ji čia atsirado? „Dorchester“ ar „Ritz“ tokius gal ir įsileistų, bet juk čia „Calthorpe“, šio viešbučio savininkai yra Kالتورپاي-كافنديشاي-غوري, jis nuo pat Jurgio IV laikų valdomas kaip privatus klubas ir yra skirtas tik „Debrett’s“ ar „Gotos almanacho“ puslapiuose minimoms šeimoms. Ormsbis įdėmiai nužvelgė kiaurai permirkusias moteris ir vaikus – nuo jų visų kapsėjo vanduo. Savaitgaliui čia apsistojo kilminga Ukfildo markizė, todėl jis sunkiai galėjo įsivaizduoti, ką ji pamans rytoj ryte pamačiusi šiuos žmones prie pusryčių stalo. Todėl priėmė skubų sprendimą:

– Labai atsiprašau, nerandu užsakymo tokiu vardu.

– Tikrai? – nustebusi paklausė Eleonora.

– Manau – taip, – pro sukąstas lūpas nusiviepe Ormsbis.

Felisitė Leong priėjo prie registratūros stalo stoviniuojančios brolienės:

– Kas nors negerai? – nekantriai paklausė, nes norėjo kuo greičiau eiti į kambarį ir pagaliau išsidžiovinti plaukus.

– *Alamak**, neranda mūsų užsakymo, – atsiduso Eleonora.

* Malajų slengas šokui ar nusivylimui išreikšti. Panašiai kaip „o, siaube“, „o, Dieve“, „Alamak“ ir „lah“ yra du itin dažnai vartojami Singapūro slengo žodžiai. „Lah“ galima vartoti bet kokios frazės pabaigoje, norint ją pabrėžti, tačiau nėra jokio paaiškinimo, kodėl žmonės taip daro, *lah*.

– Kaip tai? Gal užsakei kitu vardu? – klausinėjo Felisitė.

– Ne, *lah*. Kodėl turėčiau? Visada užsakau savo vardu, – suirzusi atsakė Eleonora. Kodėl Felisitei nuolat atrodo, kad ji nieko nesugeba? Vėl atsisuko į viešbučio administratorių. – Sere, prašau patikrinti dar kartą. Prieš dvi dienas patvirtinau mūsų užsakymą. Užsakėme didžiausius jūsų apartamentus.

– Taip, žinau, kad užsisakėte Lankasterio apartamentus, bet niekur nerandu jūsų pavardės, – neatlyžo Ormsbis.

– Atleiskite, bet jeigu žinote, kad užsisakėme Lankasterio apartamentus, kodėl negalime jų gauti? – sumišusi paklausė Felisitė.

– *Po velnių*, – supratęs, kad paslydo, nusikeikė Ormsbis. – Ne, ne, neteisingai supratote. Turėjau omenyje, jog tikriausiai *manote*, kad užsisakėte Lankasterio apartamentus, bet niekur nerandu jokio įrašo apie tai, – trumpam nosisuko, apsimesdamas, kad skubiai turi peržvelgti kitus dokumentus.

Felisitė persisvėrė per nupoliruotą ažuolinį stalą ir prisitraukusi užsakymų knygą odiniais viršeliais ėmė vartyti puslapius.

– Žiūrėkite! Štai čia parašyta „Ponia Eleonora Jang – Lankasterio apartamentai, keturios naktys“. Ar nematote?

– Ponia! Tai PRIVATU! – įniršęs suspiegė Ormsbis, išgąsdindamas du jaunesnius klerkus, nejaukiai žvilgčiojančius į savo vadovą.

Felisitė įdėmiai nužvelgė praplikusį vyrą raudonu veidu ir staiga jai viskas tapo aišku. Tokio žeminamo požiūrio nebuvo patyrusi nuo tų laikų, kai augo kolonizuotame Singapūre. Manė, kad toks grubus rasizmas nebeegzistuoja.

– Sere, – tarė mandagiai, bet griežtai. – Šį viešbutį mums rekomendavo ponias Mins, Singapūro anglikonų bažnyčios vyskupo žmona, ir aš aiškiai mačiau mūsų pavardę jūsų užsakymų knygoje. Nesuprantu jūsų juokelių, esame išsekę po kelionės,

mūsų vaikai pavargę ir sušalę. *Reikalauju*, kad gerbtumėte mūsų užsakymą.

Ormsbis netvėrė pykčiu. Kaip ši kinė Tečer stiliaus garbanomis ir savo kvailu „anglišku“ akcentu drįsta taip su juo kalbėti?

– Bijau, kad neturime laisvų kambarių, – pareiškė jis.

– Norite pasakyti, kad visame šiame viešbutyje nebėra laisvų kambarių? – negalėdama patikėti paklausė Eleonora.

– Gal rasite ką nors kinų kvartale? – šniurkštelėjo Ormsbis. Šie užsieniečiai jau ir taip per ilgai jį gaišina.

Felisitė grįžo prie lagaminus saugančios jaunėlės sesers Aleksandros Čeng.

– Pagaliau! Nebesulaukiu, kada galėsiu panirti į karštą vonią, – nekantriai tarė Aleksandra.

– Tiesą pasakius, šitas šlykštynė atsisako duoti mums mūsų užsakytą kambarį! – net nemėgindama slėpti įsiūčio atsakė Felisitė.

– Ką? Kodėl? – nieko nesuprasdama paklausė Aleksandra.

– Gali būti dėl to, kad esame kinai, – tarsi pati tuo negalėdama patikėti atsakė Felisitė.

– *Gum suey ah!* – sušuko Aleksandra. – Leisk man su juo pasikalbėti. Gyvendama Honkonge sukaupiau daugiau patirties, kaip elgtis su tokiais tipeliais.

– Aleks, nesivargink. Jis tipiškas *ang mor gau sai!*^{*} – atšovė Eleonora.

– Net jeigu ir taip, juk tai vienas geriausių Londono viešbučių? Kaip jie gali sau leisti taip elgtis? – stebėjosi Aleksandra.

– Būtent! – toliau piktinosi Felisitė. – Dažniausiai angliai

^{*} Kantono kinų kalba „koks mėšlas!“

^{**} Šnekamąja pietų minų tarme „rudas (*ang mor*) šuns šūdas (*gau sai*)“. Šis posakis vartojamas kalbant apie visus vakariečius, dažnai sutrumpinant iki *ang mor*.

būna labai malonūs – šitiek metų čia keliauju ir niekas čia su manimi dar nėra taip elgęsis.

Eleonora pritariamai linktelėjo, nors viduje ir manė, kad iš dalies dėl šio fiasko kalta Felisitė. Jeigu ji nebūtų buvusi tokia *giam siap** ir būtų leidusi jiems Hitrou oro uoste užsisakyti taksi, jie būtų atvykę čia atrodydami gerokai tvarkingiau. (Žinoma, nepadėjo ir faktas, kad jos brolienės visuomet rengėsi labai nestilingai. Keliaujant su jomis Eleonorai tekdavo rengtis paprasčiau – kartą Tailande jas net palaikė tarnaitėmis.)

Gurkšnodamas gazuotą gėrimą iš aukštos stiklinės, prie damų prisliūkino Edisonas Čeng – dvylikametis Aleksandros sūnus.

– Oi, Edi! Iš kur gavai? – paklausė Aleksandra.

– Tai aišku, kad iš baro.

– Kaip sumokėjai?

– Nemokėjau, pasakiau, kad įskaičiuotų į mūsų kambario sąskaitą, – guviai atšovė Edis. – Ar jau galime lipti į viršų? Aš toks alkanas – noriu kuo greičiau užsisakyti maisto į kambarį.

Felisitė papurtė galvą – berniukai Honkonge itin lepinami, tačiau šis jos sūnėnas buvo nepataisomas. Gerai, kad atvyko čia atiduoti jo į internatinę mokyklą, gal įkrės nors kiek proto – šaltas dušas rytais ir pasenusios duonos skrebutis su „Bovril“ užtepėle turėtų padėti.

– Ne, ne, čia nebepasiliksimė. Eik ir prižiūrėk Nikį su Astrida, kol nuspręsimė, ką daryti toliau, – paliepė Felisitė.

Edis nuėjo prie savo jaunesniojo pusbrolio ir pussėsės ir tęsė dar lėktuve pradėtą žaidimą.

– Lauk nuo sofos! Atsiminkite – aš esu pirmininkas, todėl

* Pietų minų tarme „kandi“, „nimaloni“. Dauguma Singapūro gyventojų kalba angliškai, tačiau čia yra priimta įmaišyti malajų, indų ir įvairių kinų kalbos tarmių žodžių. Taip randasi unikalūs vietinis dialektas, vadinamas „Singlish“ – Singapūro anglų kalba.

sėdėsiu aš, – nurodinėjo. – Na, Niki, palaikyk mano stiklinę, kad galėčiau gerti per šiaudelį. Astrida, tu mano sekretorė, todėl masažuosi man pečius.

– Nesuprantu, kodėl tu gali būti pirmininkas, Nikis – viceprezidentas, o aš turiu būti sekretorė, – prieštaravo Astrida.

– Dar neaiškinau? Aš – pirmininkas, nes esu ketveriais metais už jus abu vyresnis. Tu – sekretorė, nes esi mergaitė. Man reikia mergaitės, kuri masažuotų pečius ir padėtų išrinkti papuošalus visoms mano meilužėms. Geriausio draugo Leo tėtis Ming Kačingas yra trečias turtingiausias Honkongo žmogus. Jo sekretorės darbas yra būtent toks.

– Edi, jei nori, kad būčiau tavo viceprezidentas, turėčiau dirbti koki svarbesnį darbą, o ne laikyti stiklinę, – ginčijosi Nikas. – Vis dar nenusprendėme, ką mūsų bendrovė gamins.

– Jau nusprendžiau – gaminsime tradicinius limuzinus, tokius kaip rolsroisai arba jaguarai, – pareiškė Edis.

– O gal galėtume gaminti ką nors kietesnio, pavyzdžiui, laiko mašiną? – paklausė Nikas.

– Žinai, tie limuzinai bus ypatingi – su sukūrinėmis vožiomis, prikišti visokiausių slaptų dalykėlių ir dar juose bus Džeimso Bondo išlėkimo kėdės, – aiškino Edis ir staiga stryktelėjęs iš fotelio išmušė stiklinę Nikui iš rankos.

Kokakola išsiliejo ir per vestibulį nuaidėjo dūžtančio stiklo garsas. Lagaminų nešikas, durininkas ir registracijos darbuotojai dėbojo į vaikus. Išsigandusi Aleksandra nuskubėjo prie jų mosikuodama pirštu.

– Edi! Žiūrėk, ko pridarei!

– Čia ne aš – Nikis išmetė stiklinę, – teisinosi Edis.

– Bet stiklinė buvo *tavo*, tu išmušei man ją iš rankų! – gynėsi Nikis.

Ormsbis priėjo prie Felisitės ir Eleonoros:

– Turiu paprašyti jūsų išeiti.

– Gal galėtume pasinaudoti jūsų telefonu? – maldaujamu balsu paprašė Eleonora.

– Ar nematote, kad vaikai pridarė jau sočiai nuostolių per vieną vakarą? – sušnypštė jis.

Tebelynojo, o grupelė, susigrūdusi po žaliomis ir baltomis juostomis išdažyta stogine Bruko gatvėje, laukė Felisitės – ji telefono būdelėje skubriai skambino į kitus viešbučius.

– Toje raudonoje būdelėje *dai gu cheh* atrodo kaip sargaujantis kareivis, – tarė Nikas, visai smagiai susijaudinęs dėl tokio keisto įvykių posūkio.

– Mamyte, o ką darysime, jei nerasime, kur apsistoti? Gal galime miegoti Haid Parke? Ten yra nuostabus buksmedis, vadinamas apverstu medžiu. Jo šakos nusvirusios taip žemai, kad atrodo beveik kaip urvas. Visi galime ten saugiai miegoti.

– Nekalbėk nesąmonių! Niekas nemiega parkuose. *Dai gu cheh* dabar mėgina prisiskambinti į kitus viešbučius, – atsakė Eleonora, galvodama, kad tokio amžiaus jos sūnus jau pernelyg protingas ir tai jau jam pačiam kenkia.

– Oi, aš noriu miegoti parke! – džiugiai suspigo Astrida. – Niki, pameni tą naktį, kai iš *Ah Ma* namo į sodą išvilkome didžiulę geležinę lovą ir miegojome po žvaigždėtu dangumi?

– Man vis tiek, galite miegoti tame *loong kau*^{*}, bet aš miego siu karališkuosiuose apartamentuose ir užsisakysiu sumuštinį su šampanu ir ikrais, – atkirto Edis.

– Edi, nebūk juokingas. Ar išvis esi valgęs ikrų? – paklausė mama.

* Kantono kinų kalba „pašiūrė“.

– Pas Leo. Jų tarnas visada mums patiekia ikryų ant trikampėliais supjaustytų skrebučių. Ir visada valgome Irano erškėtų ikrus, nes Leo mama sako, kad ikrai iš Irano yra patys geriausi, – pareiškė Edis.

– Panašiai turbūt pasakytų Konė Ming, – sumurmėjo Aleksandra, patenkinta, kad šeima nebedarys įtakos jos sūnui.

Telefono būdelėje nuolat trūkinėjant ryšiui su Singapūru, Felisitė mėgino papasakoti vyrui apie susiklosčiusią padėtį:

– Kokia nesąmonė, *lah!* Reikėjo *reikalauti* kambario! – puotojo Haris Leongas. – Tu visada pernelyg mandagi, tą aptarnaujančią personalą reikia pastatyti į vietą. Ar pasakei jiems, kas mes? Nedelsdamas paskambinsiu prekybos ir investicijų ministrui!

– Žinai, Hari, tu visiškai man nepadedi. Paskambinau jau daugiau nei dešimčiai viešbučių. Kas galėjo žinoti, kad šiandien Sandraugos diena? Visi VIP'ai šiandien čia suvažiavo ir visur viskas užsakyta. Vargšėlė Astrida kiaurai šlapia. Turime rasti vietą nakčiai, kol tavo dukra nenumirė nuo šalčio.

– Ar skambinai savo pusbroliui Leonardui? Galbūt galėtumėte važiuoti traukiniu tiesiai į Sarį, – pasiūlė jis.

– Skambinau. Jo nėra namuose – visą savaitgalį Škotijoje medžios tetervinus.

– Kokia nesąmonė! – atsiduso Haris. – Palauk, paskambinsiu į Singapūro ambasadą Tomiui To. Manau, jie tikrai ras sprendimą. Kaip vadinasi tas prakeiktas rasistų viešbutis?

– „Calthorpe“, – atsakė Felisitė.

– *Alamak*, ar jis priklauso tam, kaip ten jis, Rupertui Kaltorpui? – staiga pagyvėjusiu balsu paklausė Haris.

– Neturiu supratimo.

– Kur jis yra?

– Meifere, netoli Bondo gatvės. Tiesą pasakius, jei ne tas bjaurus administratorius, būtų visai gražus viešbutis.

– Taip, manau, bus šitas! Prieš mėnesį Kalifornijoje su tuo, kaip ten jo pavardė, Rupertu ir dar keliais britais žaidžiau golfą. Atsimenu, pasakojo apie tą savo viešbutį. Felisite, turiu idėją. Paskambinsiu dabar tam bičiuliui Rupertui. Palauk minutėlę, perskambinsiu tau.

Ormsbis negalėjo patikėti savo akimis, kai praėjus mažiau nei valandai po jų visų ištrenkimo iš viešbučio, trys mažieji kinai vėl įsiveržė pro duris.

– Edi, einu, pasiimsiu ko nors atsigerti. Jei nori, eik ir pasiimk pats, – griežtai pusbroliui pasakė Nikas ir nuėjo link vestibulio.

– Nepamiršk, ką tau sakė mama. Per vėlu gerti kolą, – perspėjo Astrida ir pasišokinėdama nubėgo per vestibulį paskui berniukus.

– Ką gi, tada gersiu romą su kola, – toliau išsidirbinėjo Edis.

– Kas čia, po velniais... – bėgdamas per vestibulį ir bandydamas sulaikyti vaikus, riaumojo Ormsbis.

Nespėjęs jų pasivyti, staiga pamatė lordą Rupertą Kaltorpą, rūpestingai lydintį tris kines į vestibulį, – atrodė, tarsi norėtų aprodyti joms viešbutį:

– 1918-aisiais mano senelis atsivežė čia Renė Laliką – jis sukūrė šio didžiojo vestibulio vitražus. Turbūt net neverta minėti, bet restauraciją prižiūrėjęs Lačensas nepritarė šiems ekstravagantiškiems *art nouveau* dirbiniams.

Moterys mandagiai nusijuokė. Viešbučio darbuotojai tvarkingai sustingo savo darbinėmis pozomis – itin nustebę matydami čia lordą – jis kojų į viešbutį nebuvo įkėlęs jau ne vienus metus. Lordas Rupertas pasisuko į viešbučio administratorių:

- Aaa, Vormsbis, taip?
- Taip, mano lorde, – atsakė šis, pernelyg sutrikęs, kad imtųsi taisyti savo bosą.
- Ar malonėtųmėte paruošti kambarius žaviosioms ponoms Jang, Leong ir Čeng?
- Bet, sere, aš ką tik... – mėgino prieštarauti Ormsbis.
- Ir štai kas, Vormsbi, – nepaisydamas jo tėsės lordas Rupertas, – įpareigoju tave pranešti visiems darbuotojams svarbią žinią – šį vakarą baigiasi ilga mano šeimos „Calthorpe“ valdymo istorija.
- Ormsbis spoksojo į jį negalėdamas patikėti:
- Mano lorde, čia akivaizdžiai kažkokia klaida...
- Ne, jokios klaidos nėra. Ką tik pardaviau „Calthorpe“ – viską iki paskutinio šaukšto. Leiskite pristatyti naują viešbučio šeimninę – poniją Felisitę Leong.
- KĄ?
- Taip, Haris Leongas, ponios Leong vyras – nuostabus „Pebble Beach“ golfo aikštyne sutiktas vaikinasis su mirtinu dešinės rankos mostu – paskambino man ir pateikė neįtikėtiną pasiūlymą. Visą savo laiką dabar galėsiu skirti žvejybai Eleuteroje ir man nebereikės rūpintis šia gotikine pilimi.
- Ormsbis išsižiojęs iš nuostabos spoksojo į moteris.
- Ponios, gal prisijunkime prie jūsų nuostabių vaikų ir suvalgykime po skrebutį prie Ilgojo baro? – žvaliai paklausė lordas Rupertas.
- Būtų nuostabu, – atsakė Eleonora. – Bet pirmiau, Felisite, rodos, dar kažką norėjai pasakyti šiam vyriškiui?
- Felisitė atsisuko į Ormsbį, kuris, regis, buvo beapalpstas:
- O, taip, būčiau pamiršusi, – tarė ji šypsodamasi. – Manau, kad turiu paprašyti jūsų išeiti.

PIRMA DALIS

Niekur pasaulyje nerasite turtingesnių žmonių nei Kinijoje.

IBN BATUTA (XIV AMŽIUS)

1 SKYRIUS

NIKOLAS JANGAS IR REIČELĖ ČU

Niujorkas, 2010-ieji

– Tu įsitikinęs? – vėl paklausė Reičelė, švelniai pūsdama garuojantį arbatos puodelį. Jie sėdėjo prie lango, prie savo mėgstamo staliuko kavinėje „Tea & Sympathy“. Nikas ką tik pakvietė ją kartu praleisti vasarą Azijoje.

– Reičele, labai norėčiau, kad važiuotum su manim, – įtikinėjo Nikas. – Juk neplanavai šią vasarą dėstyti, tai ko nerimauji? Manai, neištversi karščio ir drėgmės?

– Ne, ne dėl to. Žinau, kad būsi labai užsiėmęs tais pabrolio reikalais. Nenoriu tau trukdyti, – atsakė Reičelė.

– Koks trukdymas? Kolino vestuvės truks tik pirmą mūsų savaitę Singapūre, paskui visą vasarą galėsime tiesiog trintis po Aziją. Nagi, leisk parodyti tau, kur užaugau. Noriu aprodyti savo mėgstamiausias vietas.

– Parodysi man tą šventą urvą, kuriame praradai nekaltybę? – žaismingai kilstelėdama antakį paerzino Reičelė.

– Žinoma! Galim net pabandyti atkurti tą sceną! – nusijuokė Nikas, storai tepdamas džemą ir tirštą grietinėlės kremą ant dar šiltos, ką tik iš krosnies ištrauktos bandelės. – Tiesa, ar ne Singapūre gyvena gera tavo draugė?

– Taip, Peiklin, mano geriausia draugė nuo koledžo laikų, –

atsakė Reičelė. – Jau daug metų ji vis mėgina mane prisi-
kviesti.

– Na va, dar viena gera priežastis. Reičelė, tau tikrai patiks,
ir žinau, kad maistas tave sužavės! Juk žinai, kad Singapūras yra
labiausiai dėl maisto išprotėjusi šalis visoje planetoje?

– Na, vien matydama, kaip viską ryji, suprantu, kad tai be-
veik nacionalinis sportas.

– Pameni, ką Kelvinas Trilinas rašė „New Yorker“ apie Sin-
gapūro gatvės maistą? Aprodysiu tau visas vieteles, apie kurias
net *jis* nėra girdėjęs. – Nikas atsikando dar vieną purios ban-
delės kąsnį ir pilna burna tęsė: – Žinau, kad labai mėgsti šitas
bandeles. Bet palauk, paragausi mano močiutės...

– Tavo močiutės keptų bandelių? – Reičelė pamėgino įsi-
vaizduoti tipiską kinę močiutę, gaminančią šią anglų kondite-
rijos kvintesenciją.

– Tiesą pasakius, ne visai pati jas kepa, bet pamatysi – jos
bandelės yra skaniausios pasaulyje, – tarė Nikas ir iš įpročio ap-
sidairė, ar niekas šioje jaukioje vietelėje jo nenugirdo.

Jis nenorėjo tapti nepageidaujamu asmeniu savo mėgsta-
miausioje kavinėje vien dėl to, kad atidavė pagarbą kitai bande-
lei, – net jei ją ir kepė močiutė.

Prie gretimo staliuko sėdinti mergina, jaukiai įsitaisiusi už
triukščio, vieno kąsnio sumuštinukais nukrauto stovo, vis la-
biau domėjosi pokalbiu. Jau anksčiau įtarė, kad greičiausiai tai
bus jis, o dabar turėjo aiškų įrodymą. Čia *tikrai* Nikolas Jangas.
Nors anuomet tebuvo penkiolikmetė, Selina Lim niekada ne-
pamiršo tos dienos, kai jis praslinko pro staliuką Pulau klube*
ir metė tą žudantį šypsnį jos seseriai Šarlotei.

* Prestižinis Singapūro užmiesčio klubas, kurio narystę gauti turbūt sunkiau nei grafo titulą.

– Ar tai vienas iš Leongų šeimos brolių? – paklausė jų mama.

– Ne, tai Nikolas Jangas, Leongų pusbrolis, – atsakė Šarlotė.

– Filipino Jango berniukas? Nieko sau! Kada jis spėjo taip iš-tįsti? Koks jis dabar gražus! – sušuko poniam Lim.

– Ką tik grįžo iš Oksfordo. Baigė dvi studijas – istorijos ir teisės, – pridūrė Šarlotė, jau laukdama kito mamos klausimo.

– Kodėl neatsistojai ir nenuėjai su juo pasikalbėti? – susi-jaudinusi paklausė poniam Lim.

– O kodėl turėčiau vargintis? Juk veji lauk kiekvieną prisiar-tinti išdrįsusį vaikiną, – grubiai nukirto Šarlotė.

– *O varge*, kokia kvailė! Tik bandau tave apsaugoti nuo tur-tingų nuotakų medžiotojų. Būtų gerai, jei gautum šitą. Šitą gali *griebti!*

Selina negalėjo patikėti, kad mama pati skatina jos vyresnę sesę *čiupti* šį vaikiną. Ji smalsiai dėbčiojo į Nikolą, su drau-gais smagiai kvatojantį prie staliuko šalia baseino po mėlynu ir baltu skėčiu. Net ir žiūrint iš toliau, jis labai išsiskyrė iš kitų. Kitaip nei draugų, vienodai apkirptų indų kirpykloje, juodi Ni-kolo plaukai buvo tobulai sutaršyti, veido bruožai dailūs – tarsi kantoniečių popžvaigždės, o blakstienos – neįtikėtinai tankios. Jis buvo mieliausias, svajingiausias kada nors jos sutiktas vai-kinas.

– Šarlotė, kodėl gi tau nenuėjus ir nepakvietus jo į labdaros vakarėlį šį šeštadienį? – vis nesiliovė mama.

– Liaukis, mama, – pro sukąstus dantis nusišypsojo Šarlotė. – Žinau, ką darau.

Amžinai nepatenkinta mama ir vėl suprato, kad Šarlotė nežinojo, ką daro, nes Nikolas taip ir nepasirodė labdaros va-karėlyje. Vis dėlto ta popietė Pulau klube paliko tokią neišdil-

domą žymę paaugliškoje Selinos atmintyje, kad net ir po šešerių metų, būdama kitoje pasaulio pusėje, atpažino jį.

– Hana, leisk nufotografuosiu tave su tuo nepaprastai skaniu, lipniu karameliniu pudingu, – jungdama telefono kamerą tarė Selina.

Nukreipusi kamerą į savo draugę, vogčiomis pasuko ją į Nikolą. Skubriai nufotografavusi tuoj pat elektroniniu paštu nusiuntė nuotrauką sėsei, gyvenančiai Atertone, Kalifornijoje. Po kelių minučių jos telefonas supypsėjo.

VYR. SESĖ: O DIEVE! TAI NIKOLAS JANGAS! KUR TU ESI?

SELINA LIM: „Tea & Sympathy“ kavinėje.

VYR. SESĖ: Kas ta mergina su juo?

SELINA LIM: Manau, draugė. Atrodo kaip Amerikos kinė.

VYR. SESĖ: Hmm... Matai žiedą?

SELINA LIM: Nėra žiedo.

VYR. SESĖ: Pašnypinėk dar dėl manęs!!!

SELINA LIM: Būsi man skolinga!!!

Nikas spoksojo pro kavinės langą, žavėdamasis šiuo Grinvičo aveniu žingsniuojančiais, mažais šuneliais vediniais žmonėmis – tarsi tai būtų podiumas madingiausioms miesto veislėms demonstruoti. Prieš metus ant bangos buvo prancūzų buldogai, tačiau, regis, dabar savo kaina prancūzus bus aplenkę italų kurtai. Jis vėl pasisuko į Reičelę, norėdamas baigti savo itinėjimo kampaniją:

– Pradėti kelionę nuo Singapūro geriausia todėl, kad tai puiki vieta apsistoti. Kitoje tilto pusėje – Malaizija, nuo ten visiškai netoli iki Honkongo, Kambodžos, Tailando. Galim net išmaišyti Indonezijos salas...

– Viskas nuostabu, bet *dešimt savaitių...* Nežinau, ar noriu išvykti tokiam ilgam laikui, – svarstė Reičelė.

Ji jautė, kaip Nikas nekantrauja, o pagalvojus apie galimybę dar kartą aplankyti Aziją, užliejo jaudulys. Baigusi mokslus, ji metus dėstė Čengdu, tačiau tais laikais negalėjo sau leisti išvykti niekur už Kinijos ribų. Būdama ekonomistė, ji, žinoma, gana daug žinojo apie Singapūrą – tą mažytę, įdomią salą pačiame Malakos pusiasalio viršuje, per keletą dešimtmečių besiformavusią iš britų kolonijos pamazgų duobės į daugiausia milijonierių turinčią pasaulio šalį. Būtų nuostabu pamatyti šią vietą iš arti, ypač su tokiu gidu kaip Nikas.

Vis dėlto kažkas šios kelionės planuose vertė Reičelę nuogąstauti ir ji negalėjo liautis svarsčiusi, kas už to slypi. Nikas viską pristatė labai spontaniškai, tačiau puikiai jį pažinodama Reičelė suprato, kad iš tiesų viskas daug labiau apgalvota, nei atrodo. Jie draugauja jau beveik dvejus metus ir štai dabar Nikas kviečia ją į ilgą kelionę aplankyti gimtųjų vietų, dalyvauti geriausio draugo vestuvėse. Ar tai reiškia būtent tai, apie ką ji galvojo?

Reičelė įdėmiai žiūrėjo į savo arbatos puodelį, tikėdamasi ką nors išburti iš dugne sukritusių sodrios aukso spalvos Asamo arbatžolių. Ji nebuvo ta mergina, kuri tikisi pasakiškos pabaišos. Sulaukusi dvidešimt devynerių, kinų standartais ji jau artėjo prie senmergystės, ir nors įkyrūs giminaičiai nesiliaudami bandė ją ištekinginti, didumą savo trečiosios dešimties metų ji praisimokė universitete, rašydama disertaciją ir pradėdama savo akademinę karjerą. Vis dėlto šis netikėtas pasiūlymas pažadino jos prigimtį. *Jis nori nusivežti mane į savo namus. Nori supažindinti su savo šeima.* Ilgą laiką ramiai snaudusi romantiškoji jos pusė atgijo, ir ji žinojo, kad galimas tik vienas atsakymas.

– Pasiteirausiu dekaną, kada man reikia grįžti, bet, žinai, ką? Važiuokim! – pranešė Reičelė.

Nikas persisvėrė per stalą ir džiugiai ją pabučiavo.

Po kelių minučių, dar pačiai Reičelei tiksliai nežinant savo vasaros planų, šio pokalbio smulkmenos pasklido plačiai po visą pasaulį – tarsi koks virusas. Kai Selina Lim (Parsonso dizaino mokyklos mados studijų absolventė) išsiuntė elektroninį laišką savo sesei Šarlotei Lim (neseniai susižadėjusiai su investuotoju Henriu Čiu) į Kaliforniją, Šarlotė paskambino į Singapūrą savo geriausiai draugei Dafnei Ma (sero Benedikto Ma jauniausiai dukrai) ir neatsikvėpdama jai apie viską papasakojo. Dafnė išsiuntė žinutes aštuoniems savo draugams, tarp jų ir Karmenai Kvek (Roberto „Cukraus karaliaus“ Kvek anūkei) iš Šanchajaus – tai, kurios pusseserė Amelija Kvek drauge su Nikolu Jangu mokėsi Oksforde. Amelija tiesiog *privalėjo* pranešti Honkonge gyvenančiai Džastinai Vei (bendrovės „Instant Noodles“ paveldėtojai). Na, o Džastina – jos biuras „Hutchison Whampoa“ buvo priešais pat Roderiko Liango (vieno iš Liang finansų grupės Liangų) – tiesiog *turėjo* pertraukti jo konferencinį skambutį, kad pasidalytų šia pikantiška naujiena. Savo ruožtu Roderikas skaičiu paskambino savo merginai Lorenai Li, tuo metu atostogavusiai su močiute, ponja Li Jongčien (pristatyti nereikia), ir savo teta Petsi Teo (1979-ųjų Mis Taivanas, buvusi telekomunikacijų magnato Diksono Teo žmona) „Royal Mansour“ viešbutyje Marakeše. Gulėdama prie baseino, Petsi paskambino į Londoną Žaklinai Ling (filantropo Ling Inčao anūkei), puikiai žinodama, kad Žaklina iš karto susisieks su Kasandra Šang (Nikolo Jango antros eilės pussesere), kuri kiekvieną pavasarį leisdavo milžiniškose savo valdose Saryje. Taip ši egzotiška paskalų grandinė akimirksniu nuvilnijo per Azijos

Levanto aukštuomenės ryšių raizgalynę ir po kelių valandų beveik visi šio išskirtinio rato žmonės jau žinojo, kad Nikolas Jangas į savo namus Singapūre parsiveža merginą.

Ir, *alamak!* Tai buvo svarbi naujiena.

KEVIN KWAN (Kevinas Kvanas) – iš Singapūro kilęs pasauliniais bestseleriais tapusios trilogijos apie nepaprastai turtingus azijiečius autorius. 2018 m. jis buvo įtrauktas į „Time“ 100 įtakingiausių žmonių sąrašą. „Beprotingai turtingi“ („Crazy Rich Asians“) – ironiška ir šmaikšti knyga, tapusi pasauline sensacija.

Tai romanas apie Azijos turtuolius, kurių gyvenimo mes negalime net įsivaizduoti: privatūs lėktuvai, skraidinantys į mergvakarį nuostabioje saloje, naujausios dizainerių kolekcijos Paryžiuje, auksu spindintys interjerai, prabanga ir pramogos kiekviename žingsnyje. Visame šiame pertekliuje užaugo Nikolas Jangas. Tačiau... jis dėsto Niujorko universitete, elgiasi ir atrodo kaip niujorkietis intelektualas. Ir susitikinėja su kolege Reičele Ču, net neįtariančia, kas iš tiesų yra jos draugas. Nuskridusi su Nikolu į jo gimtinę Singapūrą dalyvauti geriausio Niko draugo vestuvėse, ji tikėjosi pamatyti kuklius namus ir praleisti laiką su žmogumi, su kuriuo galbūt norėtų kada nors susituokti.

Tada ir paaiškėja, kad Nikas – vienos garsiausių ir turtingiausių Singapūro šeimų atžala, svajonių jaunikis. Ir jo gyvenimas atrodo kaip pasaka: vietoj namų – rūmai, vietoj kuklios šeimos – Azijos grietinėlė. O vestuvės, į kurias jie atskrido, yra keisčiausių, prašmatniausių ir labiausiai išlepusių pasaulio žmonių susibūrimas. Išsilavinusi ir paprasta Reičelė sukelia baisią sumaištį: kas ji? Iš kokios šeimos? Kuo ji sužavėjo Niką?

„Beprotingai turtingi“ įsuka į romantiškų įvykių ir neįtikėtinos prabangos sūkurį, kuriame viską valdo klanai, o seni turtai kovoja su naujais. Tai ironiška, auksu tviskanti azijietiška romantinė komedija.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt